

Studietur for Ekstra Bladets praktikanter til Cuba i april

Da vi inden afrejse sad og kiggede på verdenskortet for at finde ud af, hvor vi ville hen på studietur, faldt vores blik hurtigt på Cuba.

Det caribiske paradis virkede for os interessant, fordi journalisterne enten arbejder på statsejede medievirksomheder, hvor det meste er propaganda, eller vover pelsen som freelancejournalister, der risikerer at komme i fængsel, hvis de skriver noget, der ikke behager regeringen.

Så dér landede fingeren altså, og vi drog af sted på en 27 timers lang flyvetur over London og Toronto for at ende i Cubas hovedstad, Havana.

Vores første møde med Cuba var en lang kø til et vekselkontor, hvor vi stod i alt for meget tøj til de 30 graders varme, der nu var. I Cuba bruger turisterne valutaen CUC, mens lokalbefolkningen bruger CUP, som er cubanske pesos, hvilket kun er en af de mange opdelinger mellem turist og lokal, som man møder på øen.

Under hele turen boede vi privat hos lokale, der lejede et eller flere værelser ud – det som cubanerne kalder *casa particulares*. For nylig blev det nemlig lovligt for lokalbefolkningen af leje deres ejendom ud, og det blev tydeligt for os på turen, at rigtig mange cubanere tjener deres penge på den måde. Især efter at der er blevet åbnet op for turisterne.

Havana så ud, som vi havde forestillet os. Gamle, charmerende bygninger med finurlige facader og små veje, hvor man nemt kunne glemme alt om, hvilken retning man kom fra.

På vejene kørte gamle amerikanerbiler i alle tænkelige farver, og chaufførerne var på alle tider af døgnet ivrige for at køre os. De tjente alle formålet som taxa, selvom man også kunne finde almindelige taxaer på vejene.

Generelt var cubanerne enormt ivrige efter de penge, som det for dem lignede, at vi havde. Vi var tre piger af sted, og det var svært at gå på gaden uden at blive tilbudt alt fra en Fidel Castro-hat til en cubansk kæreste.

Men cubanerne er et venligt folkefærd, og selvom omgivelserne var uvante, så følte vi os trygge hele vejen igennem.

Efter at have vandret rundt i hovedstadens gader i et par dage, gik det stille og roligt op for os, at der lå noget bag de fine huse, flotte biler og søde mennesker.

For bag bygningernes sminkede facader, levede cubanerne på må og få. Under amerikanerbilernes kølerhjul brummede en billig motor. Og bag cubanernes smil gemte der sig en magtesløshed over for det styre, der begrænser dets folk.

På vores tur mødtes vi blandt andet med freelancejournalisten Vicente. Vi havde aftalt at mødes foran byens ældste hotel, så der sad vi spændt og ventede med et skilt, hvor der stod 'Vicente'. I Cuba er det nemlig tæt på umuligt at få en ordentlig internetforbindelse, og minutprisen for at ringe kan hurtigt ruinere en studerende.

Lidt over tolv kom en meget høflig, ældre mand hen til vores bord, og vi bestilte straks en øl til manden, der skulle give os et indblik i, hvordan det er at være journalist i Cuba.

Vicente havde været journalist i mange år, og startede sin karriere på en af øens statsregulerede aviser. Men her fandt han hurtigt ud af, at han ikke gjorde nogen forskel, så han besluttede sig for at gøre en forskel på egen hånd.

Det vigtigste budskab, han havde til os, var, at man som freelancejournalist skulle vide, hvor den 'røde linje' gik. Og det kan man ikke vide. Han havde flere gange været i karambolage med politiet, fordi de hellere vil arrestere en journalist for meget end en for lidt. De sætter nemlig ofte journalister i fængsel for at forhindre dem i at skrive en kritisk historie, og når så stormen er ovre, så løslader de dem igen. Og sådan kan det blive ved.

Men Vicente har også været med til at ændre små ting i sit virke. Engang skrev han om Cubas forældede kondomer, og selvom den historie kan virke harmløs for os i Danmark, så er den tæt på den 'røde linje' i Cuba. Men Vicente fik skrevet historien, og regeringen besluttede derefter at erstatte de forældede kondomer med nogle, der rent faktisk virkede. Og Vicente gjorde en forskel.

Fra den cubanske hovedstad tog vi til den lille by for enden af Svinebugten, Playa Larga. Her mødte vi et helt andet tempo. Amerikanerbilerne var blevet erstattet af hestevogne, og de eneste, der ville sælge os noget, var restauranternes musikere efter endt koncert.

Selvom byen kunne virke spøgelsesagtig, så byggede de huse til den helt store guldmedalje. Håndværkerne var i gang indtil sen aften med deres primitive form for bygningsarbejde. Og med god grund. Vi mødte en lokal, der arbejdede

for 'Trinidad Travels', der fortalte os, at der i 2015 var to millioner turister i Cuba på et år. I 2016 var antallet fordoblet, og man estimerede at 2017 ville ende på hele seks millioner turister. Og der skal nogle *casa particulares* til for at huse turister i den størrelsesorden.

Og når vi sad der på stranden i måneskinnet, så følte vi os da også lidt heldige. Heldige over, at vi nåede at se landet, inden turismen fik for godt fast.

Vores rejse endte i Trinidad. Cubas tredje ældste by med smukke, farverige huse og gader snoet som labyrinter, der i sin tid var ment til at forvirre piraterne. En smuk, men samtidig sørgelig by, der ligesom resten af Cuba, har tydelige rødder tilbage til slavetiden. Byens smukke, centrale plads

med kreative udsmykninger på hustagene blev engang brugt som handelsplads til køb og salg af slaver. I dag er det til gengæld blevet et af de få wifi-spots, som både turister og lokale benytter sig flittigt af.

På den sidste del af rejsen fik vi mulighed for at dyrke det Cuba, som turisterne slås om at opleve. Vi sejlede til øde øer, snorklede på hvad der var tilbage af de caribiske koralrev og oplevede landsbyer på hesteryg. Og det var fantastisk. Vi kan godt forstå at landet er så eftertragtet at opleve, men vi er nu meget glade for, at vi er journalister i Danmark.

Mange tak for støtten, Kreds1.

Amalie Kaaris Lund, Ann Sofie Juul Jensen og Nina Ahrenkiel Nielsen.